

sagt, at vi ikke er enige i den øverste og nok den vigtigste pind: at man nåede et væsentligt skridt i Beijing.

Jeg synes nok, at vi i Danmark – og jeg er ked af, at statsministeren ikke er her lige nu – burde sige: Hvad kan vi så gøre for at få de her menneskerettigheder til at virke? Og da har jeg fundet en udtalelse fra HK Odense's repræsentantskabsmøde, som jeg synes er utrolig væsentlig, for den siger det, som alle andre også siger, og som så sjældent bliver gentaget her fra Folketingets talerstol, nemlig at man ønsker, at menneskerettigheder skal være med på EU's regeringskonference, og jeg vil gerne citere fra den: »Menneskerettighederne. Vi ser gerne menneskerettighederne skrevet ind i Traktaten som en klar markering af, at diskrimination af enhver art, hvad enten det er køn, race, religion eller seksuel orientering, ikke hører hjemme i Den Europæiske Union.«

Hvor ville det være skønt, hvis vi kunne sige: Ja, selvfølgelig. Det skal Danmark arbejde for. Vi skal garantere, vi skal sikre, at sådan noget bliver skrevet ind, ikke kun i EU, men her har vi regeringskonferencen, og vi har muligheden for at gøre det nu, men også i OSCE og selvfølgelig også i FN, og det er det regi, vi har talt om i dag. Det er vigtigt, vi får det gjort. Det er vigtigt, vi lever efter det. Det er den slags efterlevelse, der vil kunne bevirke, at vi ville få den respekt, som vi også ønsker fra andre nationer, og vi vil kunne lave en gensidig respekt kønnene imellem.

Jeg sagde ved den første redegørelse, at jeg var utrolig glad for den sidste sætning i redegørelsen: »Fuld ligestilling mellem mænd og kvinder ved år 2000«, som burde være et realistisk mål for et lille land som Danmark. Jeg mener det faktisk, når jeg siger:

Lad os så arbejde efter det og ikke bare udvande det lidt, som da man ved slutningen af debatten om redegørelsen sagde: Ja, det er meget pænt at have et mål, og vi kan arbejde hen imod det, men lad os gøre det og så holde op med at tro, at vi skal lave alle mulige kønskvoteringer, kønsopdelinger, køns-kiggenpå-lovene, om det nu kan have en eller anden mærkelig ting at gøre med, om kvinder kan få en chance for at være med eller ikke med.

Det er ikke det, der skal til. Det er gensidig respekt, det er menneskerettigheder, og det er det, vi skal arbejde for.

Bruno Jerup (EL):

Der hvilede fra starten et lidt særegent skær over kvindekongressen i Beijing af den simple grund, at flere køns- og kvindepolitiske problemstillinger direkte knyttede an til værtslandet. Det var derfor også naturligt, at de spørgsmål kom til at stå i centrum både før, under og efter konferencen.

Men ud over disse spørgsmål har der naturligvis været mange andre centrale spørgsmål, som vedrører verdenssamfundet og kvinderne i verdenssamfundet, og derfor må vi sige, at hvis vi ser på det samlede resultat af kvindekongressen, så er der, som andre også har været inde på, en række positive elementer. Jeg vil prøve at trække nogle af dem frem, som efter min opfattelse kan regnes til den positive side.

For det første fik man slået fast, at det, der hedder seksuelle rettigheder – det blev ikke slået fast som et egentlig fast begreb, men det kom med så direkte, som det næsten kunne siges i Platform for Action – det er groft taget det, der handler om kvinders ret til at sige nej, altså ret til at kunne sige fra over for den form for seksuelle overgreb.

Det handler også om familien og forskellige forhold til familier, hvor der jo har været en meget – i hvert fald i nogle lande – snæver familiedefinition, men med den familieudvikling, som vi har haft både i Danmark og andre lande, men også i nogle udviklingslande, har man fået et bredere familiebegreb; dér har man fået åbnet op for, at begrebet familie forstås i en lidt bredere betydning.

Det gælder også retten til at vælge seksualitet. Det er dog ikke direkte nævnt, at kvinder selv f.eks. skal kunne bestemme partner, men selv om det ikke er præciseret, om det gælder for begge køn, er der faktisk kommet en præcisering dér, så man har understreget retten til at vælge seksualitet.

Det drejer sig også om menneskerettigheder. I dokumentet kan man se, at der simpelt hen er sket en forbedring i forhold til de formuleringer, man havde med i Kairo, så man er kommet tilbage til de formuleringer, man havde fra Wien-kongressen, og det er også noget, der er et fremskridt i forhold til tidligere.

Der er også kommet nogle forbedringer i forhold til spørgsmålet omkring vold mod kvinder, hvor det helt klart er slået fast, at vold mod kvinder er krænkelse af kvinders menneskerettigheder og af menneskerettigheder i det hele taget. I den forbindelse skal det også nævnes, at